

Oceanul

Grigore Vieru

Când eram mic,
Cineva îmi dădu un ocean.
Cu el
Toate
Eu le măream.
Măream fărâma de azimă
În patruzeci și șapte,
Până când
Puteam să rup din ea
Jumătate.
Măream și adânceam
Valurile Prutului,
Până când
Mă temeam să intru în ele.
Măream pe „cartinci”
Oameni cu mustăți,
Până când vedeam grădina
Umplându-se ca de spice
De mustața lor.
Măream vorbele,
Până când sunau
Ca un clopot bisericesc.
Măream tăcerea,
Până când în căpița de paie
Auzeam cum respiră spionii...
Nu știu cum și de unde
Băiatul meu
A scos ieri
Acea jucărie veche.
Azi dimineată
Am sfărâmat oceanul.